

1772-2022
MAKÓ-
BELVÁROS

PALÁST

„Az Eucharisztia azért van előttünk, hogy emlékeztessen bennünket, kicsoda Isten. Ezt nem szavakkal teszi, hanem kézzelfoghatóan, megmutatva, hogy Isten a megtört kenyér, a keresztre szegezett és másokért odaajándékozott szeretet.”

(Ferenc pápa)

Határtalanul

„Ubi Petrus, ibi ecclesia. Ahol Péter, ott az egyház.” – tartja az ősi mondás. A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus zárómiséjén ezt mindannyian megtapasztalhattuk. Az egyház pedig világegyház. Falakat, határokat, nemzeteket ível át. Mint igazi anya, mindenkit magához ölel – határtalanul. A pápai szentmisének számomra ez volt a legmélyebb üzenete: nem vagyunk egyedül! Ferenc személyében ráadásul olyan pápát küldött nekünk a Gondviselés, aki már eleve sok-sok országhatárt átrepülve érkezett Európába, s fogadta el a bíborosok felkérését, hogy Péter székében folytassa az apostoli munkát. Az ő személye különösen is visszatükrözi a „határátlépő Jézus” alakját, aki nemcsak fizikailag, Palesztina poros útjain járva, hanem társadalmilag és korának vallási életében is kereste azokat a szituációkat, ahol átléphetne a szokványos, rögzült, sokszor megingathatatlan tartott határokat. Ferenc pápa jezsuitaként is a határtalanság embere, hiszen Jézus Társaságának egyik

jelmondata éppen így hangzik: „Krisztussal a határokig”. Ez azt jelenti, hogy Loyolai Szent Ignác követői arra teszik föl az életüket, hogy az evangélium üzenetét olyan emberekhez, csoportokhoz is elvigyék, akiket mások számba sem vesznek, olyan közegben is jelen legyenek, melyről egy átlagos keresztény el sem tudja képzelni, hogy az egyház ott is életképes. VI. Pál pápa 1973. december 3-án a jezsuiták általános rendi gyűlésén épp erre buzdította a közösség tagjait: ahol utak, gondolatok, eszmék, kultúrák, vallási hagyományok keresztetződnek, ott legyenek a jezsuiták.

Ferenc a tágasság pápája: szavaival, gesztusaival, egész személyiségével szétfeszíti sémáinkat. Budapesten épp arról tett tanúbizonyságot, hogy az Eucharisztia is mennyire határta-

lan. Azzal, hogy a NEK zárómiséjét személyesen celebrálta több százezer embernek, éppen azt mutatta meg, hogy a szentmise kicsoda határtalan, sőt kozmikus valóság. Mintha azt akarta volna mondani, hogy az Oltáriszentséget soha ne szűkítsük be kicsinyes sémáinkba. Ha Krisztus föltámadása az egész világra hatással volt és van, akkor a szentmise, amiben a föltámadt Krisztussal találkozunk, nem lehet kisebb jelentőségű, mint maga a teljesség. Az Eucharisztia apró valósága, egy darab kenyér és egy korty bor az anyagvilágot, az egész történelmet, minden embert, sőt az egész világmindenséget magába foglalja, ami előtt csak leborulni és elcsendesülni lehet – mi pedig hányszor szűkítjük le ezt a mérhetetlen tágasságot önközpontú imáinkkal, csöpögős énekszövegeinkkel vagy épp azzal a hozzáállással, ahogyan magunkhoz vesszük az Oltáriszentséget!

Néha, egy-egy szentáldozás alkalmával egyszerűen csak ízlelgessük, forgassuk magunkban ezt a gondolatot: a határtalan isteni élet behatol és átjárja a minden szempontból behatárolt emberi valóságunkat. Ahogy a XX. század egyik legnagyobb keresztény gondolkodója, Hans Urs von Balthasar fogalmazta: „Az Eucharisztia azért lehet életadó, mert általa Isten tökéletesen be tud hatolni a lényünkbe, át tud hatni minket, s határainkat be tudja vonni saját határtalanságába.”

Mintha épp erre rímelve Ferenc pápa buzdítása, melyet a Hősök teréről intézett hozzánk szeptember 12-én: „Engedjük, hogy Jézus, az élő kenyér, kigyógyítson a bezárkózásból, megnyisson az osztozásra, feloldja merevségeinket és magunkba zárkózásunkat, hogy megszabadítson abból a bénító szolgáltságból, amikor csak saját képünket védjük, és elvezessen oda, ahova ő akar.”

Zoltán atya

Nagyon fontos, hogy az Eucharisztia egyetlen vonása se merüljön feledésbe. Az embert ugyanis mindig éri a kísértés, hogy az Eucharisziát a saját emberi dimenziói közé redukálja, holott valójában **az embernek kell kitárulnia a misztérium dimenziói előtt.** Az Eucharisztia túlságosan nagy ajándék ahhoz, hogy csorbításokat és kétértelműségeket tűrhetne.

(Szent II. János Pál pápa: Mane nobiscum Domine apostoli levél 14.)

Részlet Farkas Éva Erzsébet polgármester asszony ünne- pi beszédéből a padátadó ünnepségen

„Csak az igazán jámbor lelkek - az isteni szeretetben tökéletességre törekvők - szállnak mint a sasok (s a galambok) Istenhez, könnyed magásra törő és csaknem fáradhatatlan szárnyalással. Lelki ügyesség és élénkség ez, mely által a szeretet oly munkálatokra mozdít, hogy minden jót meg akarunk tenni; buzgón, s határozottan, amire csak képesek vagyunk, s közben szüntelen hálára nyílik ajkunk.”

Főtisztelendő Püspöki Helynök Úr! Plébános Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Elnök Asszony! Képviselőtársaim! Drága-jó Makai Hívek!

Szalézi Szent Ferenc gondolataival köszöntöm Önöket ma este, a belvárosi római katolikus templomunk belső felújítása, padjainak elkészítése alkalmából bemutatott hálaadó szentmisét követően.

A Szent Pál apostoli keresztény élet hármásának valamennyi tagja az öröm, az ima és a hála szorosan összefonódik a mai nap ünnepében, és szorosan összefonódott Szalézi Szent Ferenc szolgálatában, küldetésében is. „Mindig örüljete! Szüntelenül imádkozzatek! S Mindenért mondjatek hálát!”

Igen, ha jó céljaink előmozdításán munkálkodunk, valóban a keresztény szeretetet gyakoroljuk, s megnyílik minden bennünk, ami hálaadásra indít. A jó célért, a jó ügy érdekében munkálkodók ma itt vannak közöttünk.

Elsőként értük mondok hálát: értük, akik nem fáradoztak hiába, akik mértani pontossággal fáradhatatlanul, élénk ügyességgel, szakértelemmel buzgólkodtak a megújuláson. Hitték, hogy az úton nincsenek egyedül, hitték, hogy a kőszikla, az alap sziklaszilárd, s nem dőlhet össze semmi a megvalósítás útján.

...Aki tehát Benne, Vele imádkozik, Általa szolgál ott, ahova rendeltetett, megbocsát; az a kőszikla szilárdságát a teljes szabadságot hordozza itt és most az újjászületett oszlopokban, falakban, padokban, aljzatban is. Hisz az együttműködésben, a vágyban, az összefogásban, a közel kétszáz adakozó lélekben, a művészek alkotói lángolásában, a mesterek precíz kivitelezésében, a közös rácsodálkozásban és a mai napon a közös hálaadásban.

Nem magányos vállalkozás mindaz, ami megvalósult, hanem közös építkezés Isten Szent Lelkével. A múlt 250 év távlatából is kötelez bennünket, e vallási térben tiszteletre (épített örökségünkre és azon túl) kötelez az elődök emlékezetére (eltűnt korok híveire, az egyház-közösség egykori vezetőire), és kötelez az itt született hagyományok további éltetésére, továbbfűzésére.

Hálát adok az itt jelenlévő közösség vágyakozó lelkéért, plébános úrért, az egyháztanács tagjaiért, a megújulás reményének híveiért. A bátorságért, hogy a kezdeti anyagi forráshiány ellenére mertek a munkálatok megkezdésébe belefogni.

Hálát mondok a Magyar Kormánynak, Soltész Miklós államtitkár úrnak, országgyűlési képviselő úrnak, hogy Kiss-Rigó László megyés püspök, Pálfi Zoltán plébános, Birta Júlia Mihaéla elnök asszony és önkormányzatunk támogatási kérelmét befogadta, s a fejlesztéshez 35 millió forint vissza nem térítendő támogatást biztosított a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt.-n keresztül.

A meghúzó járványügyi helyzetben, a csendben, szorgos szakemberek kezei alatt növekedett a belső tér új élete, szakadatlan imák kíséretében, hogy megtisztulva, új köntösben fogadhassa szeretett gyermekeit...

...A kész mű, a megszületett alkotás alázatára szólít, csendre, belső figyelemre hív meg. Alázatára - térdet hajtva a borovi fenyőfából készült új padsorokban. Úgy, ahogyan az oltárképen Szent István király térdet hajt, mindent odaadva, ami körülöttünk, s bennünk van. Kiüresítve, Benne lélegezve, Szent Lelkével átítatódva. Tisztulásra várva, tanulni a jót, s a még jobbat, érlelődni a Végtelenhez, a feloldhatatlant feloldani Testében és Vérében, - ott, az Oltáriszentségben. Tiszta Forrásból meríteni, a legtisztábból, hogy táguljon a világegyetem, s szűküljön keresztünk.

Mi van e padok sóhajában?! Térdehajtásban, imára kulcsolt kezek összefonódásában? Figyelem, odafordulás és mérhetetlen nyugalom. Odafordulás, a templom szívéhez, a tabernákulum fényesen ragyogó, új építményéhez, melyben maga az Isten Fia a Vendéglátó, s vár bennünket. E falak, az épület hordozza, tartja,

őrzi életet, családi életünk és sokunk életének legszentebb mérföldköveit, legbensőségesebb „IGEN”-jeit (mint Mária igenjében szentjeink igenjében). Alázatára és folytonos hálaadásra kötelez mindez.

Kérem és kívánom, hogy a megújult tér vezessen minél gyakrabban az időtlen isteni találkozásba, ahol már nincs szükség szavakra, ahol a padokon, tereken túl a szüntelen

bizonyosság izzik a lélekben, hogy életünket körül veszi egy nagyobb és hűségesebb szeretet (Ferenc pápa üzenetével), amelytől soha és senki nem választhat el minket.

Áldja meg, hogy ott, abban a bizonyosságban átölelhessük a rejtőzködő, mégis jelenlévő Istent! Hálát adva az útért, ami a mai ünnephez vezetett, kegyelmekben bővelkedő 250. jubileumi évet kívánok egyházközösségünknek! Isten adja, hogy így legyen!

Munkásmissziós erdélyi zarándoklat

Erdélyi zarándoklatunkat 2021.06.18-tól 06.27-ig tartottuk. A résztvevők száma 41 fő volt, a diákok nagyon várták, közülük sokan még nyaralni sem jutnak el a családjaikkal idehaza, nemhogy Erdélybe. Így nagy izgalommal vágtunk bele a közös, kalandos utunkba. Nagy örömeinkre, velünk tartott utunk során Kovács Ferenc atya, a kis-kunfélegyházi Szent István Plébánia káplánja.

Utunk során érintettük Aradot, majd Máriaradnát, ahol a kegytemplomban misén vettünk részt, ezután Déva következett, utunkat pedig Alvincon fejeztük be.

Második napunkat Vajdahunyadon és Gyulafehérváron töltöttük, káprázatos szép várat láthattunk Vajdahunyadban, s Gyulafehérváron is szép a vár belső udvara. Ezen a napon Nagyszébenben tértünk nyugovóra.

Harmadik napunk igazán izgalmas volt, hiszen a Fogarasi havasokba utaztunk, a Bilea tóhoz. A diákok nagyon élvezték, mivel a szepentines úton még hó volt, ezért libegővel tudtunk feljutni a hegyek közé, amelyek 2500 méter magasan helyezkednek el.

Amikor felértünk, kezdetét vette a nyári hógolyózás, ez mindenkinek újdonság volt és nagyon élveztük.

A negyedik napon Brassóba utaztunk, ahol a fekete templomot néztük meg, majd a belvárosban gyönyörködöttünk, amely a maga száz jellegzetességével nagyon érdekesnek bizonyult. Innentől kezdve négy napon át Székelyudvarhelyen aludtunk, ahol tömb székelység él, mint megtudtuk a város 99%-a székely, így egy kicsit úgy éreztük mintha utunk során haza értünk volna.

Az ötödik napon a Szent Anna tónál jártunk, ahol érkezésünkre a medvék is elbújtak, ezt azért vissza fogottan próbáltuk kezelni, de a

vadőrök segítségével biztonságban éreztük magunkat. A nap csúcspontja a Szent Anna tó partján bemutatott szentmise volt, amely igazán kiemelkedő lelki élményt jelentett a táborozóknak.

Hatodik napon zarándoklatunk Csíksomlyóra érkezett, ahol úticélunk a Kegyetemplom volt, majd a Nyeregbe mentünk, ahol Feri atya szentmisét mutatott be, felemelő érzés volt jelen lenni ott.

Hetedik napon a Gyilkos tó és a Békás szoros következett a programunkban, amelyek nagyon szép természeti látványosságok, kiemelkedő szépségű helyek.

Nyolcadik napunkon, Korondon, majd Parajdon jártunk, a sóbánya

lenyűgöző, a szentmise ezen a napon a sóbánya kápolnájában volt, ami ismét egy nagy lelki élmény volt számunkra. Kilencedik napunkon a Tordai hasadékban túráztunk és annak ellenére, hogy hőség volt, mindenki nagyon élvezte a túrát és a közben bemutatott szentmisét.

A tizedik nap már csak a hazaérkezéssel telt.

Úgy érzem, a 2021-es táborunk, amelyet a Munkásmisszió közössége a középiskolás gyerekekkel töltött, egy

valódi zarándoklat volt, nem csak a programok sűrűsége miatt, hanem mert jó volt látni, hogy a fiatalok megtalálják Feri atyát a tábor ideje alatt és folyamatosan beszélgetnek vele. Számomra egy nagyon fontos tapasztalat volt, hogy a fiataljaink mennyire nyitottak az egyház felé, és szeretnék, ha a részesei lehetnének. A különböző helyeken bemutatott szentmisék élménye lelkileg igazi töltődést adott táborunk minden tagjának.

Kiss József katekéta

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

Úrnapi körmenet 2021.

Máltai Lelkinap Makón 2021.

Újvárosi Hittanos Tábor 2021.

Veni Sancte a Házaspár Hétvégén

Nagyon lélekemelő és örömteli volt a Veni Sancte alkalom, melyet a Házaspár Hétvége dél-alföldi tartományának szervezett a szegedi régióért felelős házaspár, Ferentzi Csaba és Márti a szegedi Szent Mihály plébánián.

Veszelka Attila és Gabi tartományfelelős házaspár szívélyes köszöntőjét követően a lelki nap gerincét Kovács Attila és Bea, a Házaspár Hétvége nemzeti felelőseinek tanúságtétele és bevezetője alkotta. Arra vezették a jelenlévő mintegy 40 házaspárt témájukkal, hogy hogyan van jelen életünk, házasságunk mindennapjaiban az Eucharisztia.

Kovács Attila és Bea, a Házaspár Hétvége nemzeti felelősei a covid járvány miatt ezt az alkalmat ragadták meg, hogy személyesen adják át a tartomány újonnan létrejött területei felelős házaspárjainak az alapító levelet:

Kiskunmajsza terület: Tóth István és Szilvi,

Körös-Tisza-mente terület: Gera Ferenc és Erika,

Makó-Apátfalva terület: Szűcs János és Angelika.

Thorday Attila atya bemutatta a megújult, felfrissített Dél-Alföldi Házaspár Hétvége közösség honlapját. Sok hasznos és fontos információt, adatot tartalmaz a honlap, valamint fellelhető a korábban feltöltött anyag, többek között a süti receptek is! <https://hhdelalfold.hu/> A lelki nap folyamán sor került az idén jubiláló házaspárok köszöntésére is. Csabi és Márti szeretetteljes köszöntéséből, Ferenc pápa kassai beszédéből idézve szeretném kiemelni, ami számunkra nagyon megérintő volt: „amikor szerelemről álmodtok, ne a különleges effektnek higgyetek, hanem abban, hogy mindegyikőtök különleges. Mindegyikőtök!”

Nagy öröm volt számunkra, hogy Makó-Apátfalva terület Házaspár Hétvége közösségéből is sok házaspár volt jelen. Körünkben az idén 30 éves házassági évfordulót ünnepelnek Fábrián Gábor és Rita, 15 éves jubileumot ünnepelnek Bartha Attila és Gabriella, valamint Szűcs János és Angelika.

A lelki nap szentmisével zárult, melyet Küllő Sándor és Pálfi Zoltán atyák mutattak be, mely szentmise keretében megújítottuk házassági fogadalmainkat.

Szűcs János és Angelika

"Isten temploma szent, s ti vagtok az." (1Kor 3,17)

"Köszönöm nektek, Magyarország nép!"

NEK-ünk tartott misét a Szentatya

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson Budapestre figyelt a világ

A szokásos szeptemberi iskolakezdés mellett kevés idő, de annál több izgalom jutott nekem azzal kapcsolatban, hogy ellátogathatok a Hősök terére, Ferenc pápa záró (Statio Orbis) szentmiséjére szeptember 12-én.

A kora reggeli indulást követően a maroknyi, 15 fős csoportunk igen gyorsan eljutott Budapestre, majd némi villamosozás után máris a biztonsági ellenőrzés előtti tömegben találtuk magunkat. A hering-hatást remekül oldotta a közös éneklés, ahol felekezettől függetlenül énekeltek dicsőítő énekeket az Úrnak.

Felmerülhet a kérdés – hogyan élhetjük át személyesen a Szentatya által celebrált szentmisét egy ekkora tömegben? A Jóisten jelenlétében lenni és a közösség-élmény megtapasztalása mellett volt lehetőség személyes imára, elcsendesedésre a Szentáldozásban...

Felemelő élményt jelentett Erdő Péter bíboros úr határozott, erős hangszíne után Ferenc pápa nyugodt szavainak csengése.

És a tartalom, a talán örökre szóló gondolatok... Ezek közül hármát emelek ki: „Ki vagyok én valójában a te számodra?” Egy test vagyunk, akiket megtörnek a többiekért... Befogadjuk a kegyelem átformáló ajándékát... Köszönettel tartozunk a Szentatya személyes áldásáért is – himnuszainkból vett idézetekkel köszönt el tőlünk: „A Boldogasszony, régi nagy Pátrónátok kísérjen és áldjon meg benneteket! Áldásom innen, ebből a nagy városból szeretne mindenkit elérni, főként a gyermekeket és a fiatalokat, az időseket és a betegeket, a szegényeket és a kirekesztetteket. Veletek és értetek mondom: Isten, áldd meg a magyart!”

Először azt gondoltam, hogy a Z1 szektor valószínűleg valahol a "világ végén" lesz. Amikor viszont egészen közel haladt el a pápai mobil hozzánk, alighanem rájöttem: nincsenek távolságok. Külön öröm töltött el, amikor kiderült, hogy egy volt tanítványunk személyesen vigyázott a Szentatya és előtte a bíboros úr biztonságára, ez igazán megdobogtatta a szívemet. Azt kívánom, hogy a konferencia eredményei gyümölcsözőek legyenek mindannyiunk, a világ keresztény és nem keresztény lakói számára egyaránt!

Mészáros Ildikó

Ministránsok az Eucharisztikus Kongresszuson

Ministráns-zarándoklatunk hál' Istennek zökkenőmentesen lezajlott. Szombaton reggel elindultunk és a Margit-szigeten töltöttük a napot. Délután átvonultunk a Kosuth-térre, ahol gyönyörű magyar nyelvű szentmisén vettünk részt, kértük a Szűzanya közbenjárását, majd ministránsaink vezetésével elindult a menet a Hősök terére. A szép körmeneti énekeket zengve lelkesen vezettük fel Jézust Budapest utcáin. Amikor elhangzott, hogy „Krisztus kenyér s bor színében Úr s király a föld felett, forrassz egyé békességben minden népet, s nemzetet”, akkor a körmeneti sokaság a gyertyát föl-emelve mutatta meg lelkesedését hitünk Szent Titka iránt.

Második napunkon a pápával találkoztunk. Tanúi lehettünk, ahogy a pápa szeretettel tanít bennünket és gondol ránk. Éreztük, hogy jól érzi magát közöttünk, hallottuk, ahogy magyarul köszönt bennünket, és tanít Jézus szorosabb követésére. Estefelé érkezünk meg vonattal, hogy egy új hetet indítsunk a lelki élményekből merítve.

Belülről látva, szervezve és átélve a kongresszust azt tudom mondani, hogy lelkileg gazdagabban tértünk haza és a pápa lelkipásztori, atyai szeretetét is erősen éreztük. Köszönöm minden atyának a támogatást, különösen azoknak, akik ministránsokat szólítottak meg egyházközségükből, illetve azoknak, akik imádkoztak ministránsainkért. Makót Hudák Anna és Hudák Mátyás képviselte. Ezúton is köszönjük nekik, hogy vállalkoztak erre a kalandra.

Kovács Zoltán, egyházmegyei ministráns referens

Misszió – határon túl

Olyan sok idő telt el az utolsó missziós tábor óta. Ezért, illetve nem a megszokott, otthoni környezetben megrendezett esemény miatt is volt bennünk némi aggodalom a kirándulás előtti napokban. Az indulás előtti gyülekezés, az ismerős arcok, a talán még nálunk is jobban izguló gyerekek látványa hamar eloszlatta az aggodalmainkat, innentől kezdve minden gondolat, figyelem rájuk, a velük történő eseményekre irányult. Szerbia gyönyörű ország. Végláthatatlan termőföldjeivel, hegyeivel, pazar épületekkel teli városaival. Csodálatos helyeken jártunk, különleges emberekkel, gyerekekkel, élet-történetekkel ismerkedtünk meg. Fidelis nővérnek köszönhetően remek programokban volt részünk. Öröm volt látni, hogy a magyar és szerb gyerekek milyen gyorsan összebarátoztak.

Minden nap személyes tapasztalatokkal lettünk gazdagabbak. Segítőként jó érzéssel töltött el bennünket, hogy a kapott talentumainkból átadhattunk valamit a fiatalság számára. Tapasztalatainkat megosztottuk, sok érdekes témáról beszélgettünk a nagybecskereki felnőtt csapattal.

A különböző helyeken tartott szentmisék – a népi vallásossághoz szorosan kötődő Bácska-topolyai templomtól, a Veliki Buk közeli, hegyekkel övezett tisztáson tartott szentmiséig – különleges tartalommal töltötték meg a napokat.

Összességében a tábor tökéletesen teljesítette misszióját: tartalmaz, katolikus értékrend szerinti, rendkívül élvezetes nyaralást adott a részt vevő gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt.

Kurai Dóra

Szabóki Melinda

"Isten temploma szent, s ti vagytok az." (1Kor 3,17)

MAKÓI PÁSZKA - GÖRÖGKATOLIKUS PARÓKIA

A gondviselésről

Ha azt gondoljuk, hogy Isten gondviselésén túl bármi is létezik, tévedünk.

Isten nem ad, és nem is oka a kísértéseknek és megpróbáltatásoknak, amelyeken keresztül megyünk, de ezek még sincsenek az Ő gondviselésén kívül. Előre látja, de nem Ő adja, megengedi, de nem boldogítja a rossz. Isten a legnagyobb hibánkat, legnagyobb bűnünket és kudarcunkat sem hagyja anélkül, hogy ezt hasznunkra ne fordítaná.

Athosz Szent Hegyén az atyák ezt mondják: "Amikor az ördög köveket dobál rád, Isten azokból templomot épít." Azt a nagy igazságot tárja ez eléünk, hogy Isten minden megpróbáltatást, amelyen keresztül megyünk, képes a javunkra fordítani. Egyetlen Golgota sem marad feltámadás nélkül, ha együttműködünk Istennel.

Lehet, hogy jelenleg zsákutca előtt állunk (anyagi, érzelmi, kapcsolati, orvosi stb.), de ha bízunk Istenben és kapcsolatban vagyunk vele az imádságban, a szentségekben, tanításainak megtartásában, akkor még ott is, ahol nem látjuk, megnyitja előttünk a kiutat.

Figyeljünk egy apró részletre: ahogy a Fény felé hala-

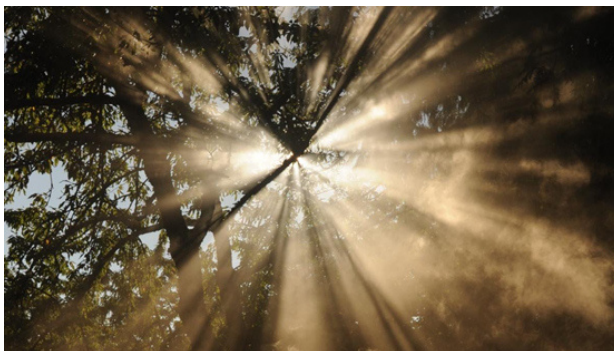
dunk az út kivilágosodik. Mit jelent ez? Hogy elkezdek járni, annak ellenére, hogy még sötét van, vagyis akkor is, ha még nem minden tökéletes, ha még nem minden világos. Az úton haladva a világosság egyre jobban előtűnik és egyre jobban látok.

Igen, van egy ösvény előttem, amit korábban a sötétben nem láttam, és ahogy Isten kezét fogva ezen haladok, a nap egyre magasabbra emelkedik, az út egyre láthatóbbá válik, lépéseink pedig egyenletesebbé, amíg teljesen fel nem ragyog és meg nem látom magam előtt a célt teljesen felfedve, vagyis gyönyörűnek.

Ne várjam, hogy tökéletes les, vagy ideális az életem, hanem bízzak benne és kezdjek el járni az ösvényén és rácsodálkozom, hogy időnként feltárja előttem a célt.

Legyek türelmes, Isten tudja mit tesz, tudja mi a legjobb nekem. Én lehet, hogy nem látom a végeredményt, de Ő igen. Minden problémám, fájdalom, nehézségem egy napon Isten szeretetének fényébe kerül.

De egyelőre bízni tanulok. Gyerünk tovább, kövessem az utat, amelyet Ő kijelölt nekem.

Biró István

Görög Búcsú
2021. október 10.
vasárnap 10.00 óra

Vendégünk
Szaplonczay Miklós
 szegedi esperes és felesége

Helyszín:
 Makói Görögkatolikus Templom
 (Templom köz 5.)

Hittanos tábor 2021.

Kerítésbontás
Kocsis Fülöp Érsek Atyával
2021. nyarán

Szent Efrém Férfikar

EMELJÜK FÖL SZÍVÜNKET

2021. október 8. 18:00
 Makói Görögkatolikus Templom (Templom köz 5.)
 A műsorban görögkatolikus himnuszok, görög-bizánci énekek, valamint Bach, Csajkovszkij, Liszt, Kodály, Bartók és Rachmaninov művek hangzanak el.
2000 Ft-os támogatói jegy megvásárlásával segítsük a koncert megvalósulását!

Támogatójegyek előzetesen vásárolhatók a Makói Görögkatolikus Parókián.
 Cím: 6900 Makó, Erdélyi püspök u. 9. Tel.: +36 30 776 4905.
 E-mail: makoigke@gmail.com

"Isten temploma szent, s ti vagtok az." (1Kor 3,17)

Gyermekmissziós tábor Nagybecskerekén

2021. július 2-6. között került megrendezésre a tábor Délvidéken, Nagybecskerekén. Idén a makói és nagybecskereki gyermekek közösen vettek részt rajta. Célunk az volt, hogy a két közösség jobban megismerje egymást, a közösen átélt élmények segítsék kapcsolataik alakításában, mélyítésében, a lelki programok, imádságok, a napi Szentmise formálja, erősítse hitüket. Az összetartozás, magyarságtudat erősítése is fontos része volt e napoknak.

A két csapat Törökkanizsán találkozott július 2-án reggel egy arra kijelölt helyen. (kocsikkal ill. egy kisbusszal oldottuk meg az utazást) Hajdújárásom meglátogattuk a lurkóházas gyermekeket. Egy kis időt töltöttünk velük, ismerkedtünk, játszottunk, meghívtuk őket délutáni hajókázásra Palicsra, ill. átadtuk nekik a magunkkal hozott adományokat. Öröm volt látni a gyermekek játékát, ill. nagyon megérintett minket az ottani nevelők elkötelezettsége, és egy-egy kisgyermek sorsa.

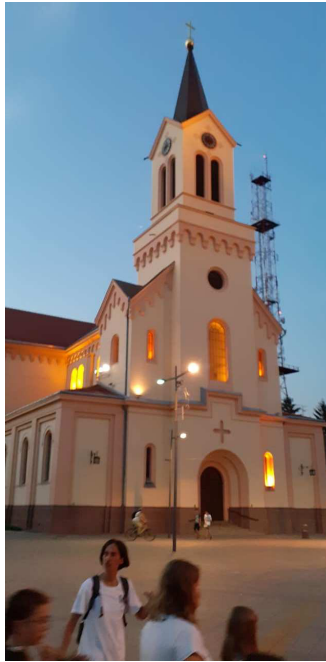
Palicsra elköltöttük magunkkal hozott ebédünket, majd Vermes Lajos szobránál megemlékeztünk a nagy magyar sportemberről, tevékenységéről. A fennmaradt versenypálya darabján rollereinkkel akadályversenyt rendeztünk. Ezután sétáltunk, és a zenepavilonban elénekeltük a missziós himnuszunkat. Megnéztük a régi korabeli meteorológiai állomást is. Majd hajókáztunk a tavon. Innen Bánát Topolyára indultunk, Sarlós Boldogasszony ünnepén ezen a Mária kegyhelyen tartottunk Szentmisét. A helyi közösség nagy szeretettel fogadott bennünket, mesélték, hogy régen hasonlóan érkeztek a zarándokok, a templomajtóban vártak bennünket.

A tábor második napján Péterváradra mentünk, ahol a várhoz közeli parkban Szentmisét tartottunk, majd megnéztük a várat, katakombákat, fordított mutatójú toronyórát – érdekes dolgokat tanulhattunk idegenvezetőinktől. A Fruska Gora egyik éttermében ebédeltünk, majd meglátogattuk a Novo Hopovo kolostort. Többben most jártak először ortodox kolostorban, nagy érdeklődéssel figyelték, hallgatták mindazt, amit meséltünk a szerzetesek életéről. Ajándékba mindenki választhatott egy kis szárnyas ikont magának, támogatva ezzel az itt élő szerzeteseket.

A harmadik nap reggelén a 9 óras ünnepi Szentmisén vettünk részt a nagybecskereki Székesegyházban. Ez egyben az új káplán atya beiktatása is volt. A Szentmise után megnézhattuk a székesegyházat, és felmehettünk a kórusra, toronyba is. Gyönyörű volt a kilátás. Aki vállalkozott rá, még a harangokhoz is felkapaszkodhatott. A déli harangszót a toronyból hallgathattuk. Ebéd után lehetőség volt kézműveskedésre, egy helyi fafaragó mutatott régi fa játékokat, ill. gyöngyökből fűzhetek nyakláncot, karkötőt a gyerekek, majd kocsikkal indultunk a Császár-tóra. Nagy élmény volt hajókáznunk

ezen a környezetvédelmi területen. Sokféle madarat, teknőst láthatunk. Vacsora után Nagybecskerek főterén és a Bega-parton sétáltunk - szép volt esti fényekben a város.

A negyedik nap reggel korán keltünk, és indultunk külön busszal Svilajnacra, a Természettudományi Múzeumba, Dínó Parkba. Nagyon szép, igényes kiállítást nézhattunk meg, idegenvezetőnk részletesen mesélt az élet kialakulásáról – voltak kitömött állatok, ásványok, régészeti leletek, stb. A kinti parkban pedig életnagyságú dinoszauruszok várták a látogatókat. Az egyik kisfiú a csoportunkból készült kiselőadással a dinoszauruszokból, amit a buszon felkészülésképpen el is mondott a csapatnak. Innen a Manasija erőd kolostorhoz mentünk, ahol egy szerzetesnő mesélt nekünk a kolostor történetéről. Mindenki kapott ajándékba egy csotkit, megbeszéltük mire való, hogyan készül, ill. mi a története/legendája.

Következő állomásunk a Resavai Cseppkőbarlang volt. Többben most jártak életükben először cseppkőbarlangban. Az idegenvezetőnk kedvesen mesélt a barlang feltárásáról, adatairól – érdeklődéssel hallgattuk. Az ún. „koncert-teremben” énekeltünk is, nagyon jól hangzott. Végül a Veliki Buk vízeséshez kirándultunk. Csodálatos helyen tartottunk szabadtéri Szentmisét. Akinek még volt ereje, feljöhetett a vízesés forrásához is, majd indulnunk kellett haza, hogy tartani tudjuk az előírt buszos szabályokat.

A tábor utolsó napján délelőtt a kollégium udvarán rendeztük meg a „parasztolimpiát” – azaz népi játékokat próbálhattak ki a gyerekek. A legtöbb pontot gyűjtők lettek a bajnokok, akik „olimpiai érmet” is kaptak. Ebéd előtt tartottuk meg a tábor záró

Szentmiséjét az udvaron. Majd ebéd után kiosztottuk a nyereményeket, megköszöntük segítőinknek a szolgálatukat, végül kiosztottuk a két vándordíjat. Reményünk szerint jövőre a nagybecskereki gyerekek jönnek majd Makóra!

Makóról nagyrészt a gyermekmissziós gyermekek jöttek, Nagybecskerekéről a hittanos gyermekeket hívtuk a táborba. Kísérőink voltak szülők, nevelők, önkéntes fiatalok, évek óta velük szervezzük a táborot, ezért gördülékenyen megy minden, és a váratlan helyzeteket is meg tudtuk oldani. Óriási segítség volt még idén a Délvidéken szolgáló nővértársam, Gizella nővér, aki tolmácsolásban, ügyintézésben, vendégfogadásban egyaránt helytállt.

Azt gondolom, hogy a tábor alatt mind a helyi, mind a makói stáb minden tőle telhetőt beletett, és egy nagyon tartalmas, élményekben gazdag táborot zárhattunk. Összesen 30 gyermek, és 10 felnőtt vett részt a programon. Nagyon hálás vagyok a pályázatokban kapott támogatásért egyrészt a Magyar Államnak, másrészt a Szeged-Csanádi Egyházmegyének, hiszen ezen támogatások nélkül nem tudtuk volna megvalósítani a táborot.

Fidelis nővér

"Isten temploma szent, s ti vagytok az." (1Kor 3,17)

A fehér barátok

Egy nagyon különleges kiállításnak lehettünk a szemlélői a nyár elején. Június harmadik hetében Makóra látogatott egy hétre a pálosbusz. A helyszín kínálta érdekesség, valamint a pálos renchez való érzelmi kötődésünk végett - *családunk életútja Pálosszentkúton indult el* - családosan látogattuk meg a rendtörténeti vándorkiállítást.

A busz bejáratánál egy buszjegyet kaptunk, melyen az évforduló évszámjai voltak láthatóak (1270-2020-750). Ezután a technikának köszönhetően interaktív bepillantást nyertünk a rend történetébe, az alapító atyától napjainkig. Megismerkedtünk a régi és a ma is működő

kolostorokkal, a történelem során alkotó híres pálosokkal. Meghallgattuk a Salve regina-t pálos atyák előadásában, mely lélekben egy kolostor falai közé helyezett bennünket.

A busz végében interjúkat néztünk végig. Jó volt látni a számunkra is ismert, szeretett pálos atyák beszámolóit hivatásukról. Az idén elhunyt Temesvári Károly Benedek atya szavai szívünkig hatottak. Benedek atya évtizedekig volt lelkivezetője több családnak is itt Makón és a környéken, áldásos munkája nagyon sokat jelentett a számunkra. Adjon az Úr, Neki és minden elhunyt pálos testvérnek örök nyugalommal és boldog feltámadást!

Isten áldja Benedek atya!

Hudák család

„Pálosan szép az élet!”

A pálosrendi szerzetesek életét bemutató buszos vándorkiállítás feltétele volt, hogy meg tudjuk-e szervezni a busz fogadását és a kiállítás őrzését. Zoltán atya felkérésére elkezdtük a szervezést. Nagyon örültünk, hogy akit megkérdeztünk, szinte mindenki igent mondott a kiállítás felügyeletére. Igencsak 2 és 4 órát vállalt egy-egy személy, de volt aki többet is. Reisz József minden nap déltől részt vett a kiállítást megtekintők kalauzolásában és az informatikai eszközök kezelésében.

Mi is vállaltuk a betérők fogadását és a busz mindennapi nyitását, zárását. Régi emlékeink felidézése közben sok új ismer-

rettel, élménnyel gazdagodtunk. Azért is éreztük fontosnak, hogy részesei legyünk ennek a szép feladatnak, mivel több szerzetes atyát is ismerünk, ismertünk. Temesvári Benedek atyát is, aki 2 éve templomunk búcsúján mutatta be aranymiséjét. Jegyességünk idején ismertük meg őt, családunk lelki életére nagy hatással volt. Sok szép közös élmény él bennünk Benedek atyával kapcsolatban, aki sajnos már nincs közöttünk, mert ez év márciusában – életének 77. évében – a Mennyi Atya magához szólította. Szeretetteljes élete célba ért...

Hálásan köszönjük a lehetőséget, hogy megismerhettük a vándorkiállítást és egy kicsit részesei lehettünk.

Kun Antal és Anna

A 2020-as év elején hallottam először egy ismerősömtől a **jubileumi év kapcsán szervezett rendtörténeti kiállításról**, mely rendkívüli formában, egy autóbusz átalakításával valósult meg. Az interneten való tájékozódás után akárcsak az ismerősömben, bennem is megfogalmazódott a vágy, hogy milyen jó lenne ezt a kiállítást nálunk is látni. Az egyházközségi tanács tagjai és Zoltán atya is örömmel fogadták ezt a gondolatot, így megkezdődött a szervező munka. Mivel turisztikai és történelmi jelentőséget is láttunk a kiállításban, igyekeztünk a város vezetőségével olyan helyet és időpontot választani, ami a legtöbb látogató számára lehetővé teszi annak megtekintését. Sajnos 2020 májusában nem valósulhatott meg a kiállítás Makóra érkezése, de továbbra is kapcsolatban maradtunk a szervezőkkel. Váratlanul, de nagy-nagy örömmel értesültünk 2021 júniusában, hogy lehetőséget kaptunk a kiállítás útvonalába való bekerülésre. Innentől felgyorsultak az események: engedélyeztetés, a helyszín biztosítása, áramvételezés kialakítása, önkéntesek szervezése... Majd elérkezett a nagy nap: június 20-a, amikor este, nagy izgalommal, egy lelkes kis fogadóbizottsággal vártuk, hogy feltűnjön a főúton a Pálos busz. Az örömteli pillanatok után egy kis aggodalom árnyékolta be az előkészületeket, ám minden felme-

rülő technikai probléma hamarosan megoldódott. Hétfő reggel tehát megnyílhatott Makón is az interaktív, egyedülálló kialakítású, technikai eszközökben bővelkedő kiállítás. Az önkéntesek, akik váltásban vállalták a jelenléteket a kiállításon, maguk is élményekkel gazdagodhattak, míg biztosították a tárlat zavartalanágát. A város központjában, a rekkenő hőségben igazi testi-lelki felüdülést jelentett a buszon való rövidebb, hosszabb jelenlét. Találkozási, beszélgetési lehetőséget nyújtott, amire máskor és máshol talán nem kerülhetett volna sor. Akik ellátogattak a buszra megtapasztalhatták, hogy a kiállítás képei és szövegei, valamint a hozzájuk kapcsolódó zenék bepillantást engedtek nyerni a kolostori falak közé, valamint az egyetlen magyar alapítású szerzetes közösség múltjába és jelenébe.

Hálás köszönet a Magyar Pálos Rend tagjainak, a kiállítás összeállítóinak, a szervezőknek, a sofőröknek, Makó Város Önkormányzatának, a helyi segítőknek és minden önkéntesnek, hogy egy héten keresztül jelen lehet ez az igazán rendkívüli rendtörténeti kiállítás városunkban.

Baranyi Katalin

"Isten temploma szent, s ti vagytok az." (1Kor 3,17)

Bogárzói idő kapszulák a 2021. augusztusában leszerelt toronykeresztben

(kézírás fekete tintával – nehezen olvasható. A lap jobb széle szakadozott, egy kis darab hiányzik)

Bogárzó, 1907. VII./22.

Ezen anyaszentegyházban kereszt feltételezt Isten segedelmével. Jó tetemények adakozásából készült.

Adakoztak a következők: Brutyó Mihály,

Cseh Mihály, Nacsa András, Rózsás István, Tamás János, Cs. Varga István, Balázs János, Csonka István, Igaz Imre

Ezen gombot készítette és fölszegezte Béri Imre bádogos Makónál.

(kézírás kék tintával – jól olvasható)

A nehéz sulyos időkben, melyben a magyar nemzet él egy-egy halvány fénysugár a remény. Így jutottunk el Rákos-Bogárzóra, hogy Isten Dicsőségére emeltetett templomot teljes szívvel és tudásunk legjavának hozzáadásával fedjük, javítsuk és fessük.

Rády J. Gyula bádogos mester, valamint Guchauer (?) József, Hausneck Rudolf, Szélinger (?) Rudolf budapesti munkások végezték el a szükséges munkálatokat. Hidas Vilmos plébánossága idején. Köszönetet mondunk bogárzói lakosságnak, akik áldozatokat nem sajnálva ellátásunkról gondoskodtak, és a nagy meleg idején Balázs Jancsinak, aki kilométerekreől hozta a friss vizet.

Rákos Bogárzó 1959. július 25-én

Szegedi zarándoklat

Számunkra a zarándokút mindig egy lelki utazás. Ilyenkor lelassul minden, és eltávolodnak a hétköznapi problémák. Az út folyamán lehetőség nyílt mélyebb tartalmú beszélgetésekre, melyekre a mindennapok során nem kerül sor. Lélekben magunkkal vittük azokat, akik nem tudtak velünk tartani a Szeged-alsóvárosi templomba. Erősített bennünket gyaloglás közben a rózsafüzér és a zarándok imádságok. Fizikai határainkat megtapasztalhattuk, és ezáltal lelkileg is erősödöttünk. Kicsit megérezhettük, hogy milyen is lehetett Jézus-

Minden nap(ra) egy csoda!

Hónapokon keresztül gyűjtöttem az ötleteket, amivel felépíthető egy nyári tábor. Hála Istennek, az ötletek jöttek. Nem is kellett mindet felhasználni ahhoz, hogy 5 napon keresztül 12 gyermekkel Jézus nyomába járjunk és megismerjük Jézus csodatetteit. Táborigyűlések között sokkal mélyebben beleástuk magunkat a témába, mint a hittan órákon: volt idő képeket nézni a Jézus korabeli Palesztin városokról, dramatizálni a megismert eseményt, játékos módon megtapasztalni saját vakságunkat és bénaságunkat, majd emléket készíteni az adott csodáról.

Még két dolog, amit nagyon szépen értel-

meztek és megéltek a gyerekek:

- az imafal, amely színes szalagokkal jelezte, hogy kiért, milyen imaszándékért imádkozunk az Úristenhez;

- a köszönöm-mondatok, amelyekkel zártuk a napjainkat: a társunknak mit tudunk megköszönni az adott napon.

Az egyik diák így fogalmazott a táborról:

- Nagyon tetszik, hogy eljátszuk a csodákat és kézműveskedünk is. De a legjobb az, hogy barátokat szerezhettünk.

Bízom benne, hogy Jézus barátságát is megérezték, megtapasztalták a táborozók.

Reiszné Piroska

(írógéppel – jól olvasható)

Bogárzó, 1959. VII. 22.

Isten dicsőségére.

Ezen kereszt feltételezt megújítva Ft.

Hamvas András Püspök Úr segítségével, önállóságunk második évében.

A bádogosmunkát készítette: Rády Gyula budapesti mérnök úr embereivel, a legnagyobb odaadással és lelkiismerettel Isten dicsőségére.

Az ács munkát végezte Fekete János makói ácsmester, a bogárzói hívek készséges segítségével.

A munkálatban hűséges segítők és önzetlen munkatársak voltak:

Török Sándor, egyházközségi első elnök, Horváth Antal egyházközségi pénztáros, Bagaméri Imre templomgondnok, Tézsla Antal építőbizottsági tag.

A munkálat alatt a hívek természetbeni hozzájárulásával segítették a dolgozók folyamatos munkáját.

A Szentkereszthez való hűségünk törhetetlen. A magyar föld paraszt népének hite erőt merít Krisztus keresztjéből, ha ránéz golgotás keresztutján a templomunk keresztjére.

A máriás magyarnép szenved, imádkozik, és hű marad!

Bogárzó, 1959. Mára-Magdolna napján.

P. Hidas Vilmos dominikánus szerzetes, az első önálló vezető lelkész.

nak a pusztában. Örömet jelentett, hogy a csapat minden tagja kitartott az úton. A legnehezebb szakasz után testi-lelki felüdülést jelentett a szegedi Kalkuttai Szent Teréz templomba betérni. Szeged belvárosába érve az örömdetes rózsafüzér imádkozásával és énekekkel tettünk tanúságot hitünkről azok számára, akikkel utunk során találkozhattunk. A zarándoklat a Havas Boldogasszony-templomban ért véget egy szívhez szóló szentmisével, ahol oltárra helyezhettük szívünk szándékait, hálát adva napért és közösségünkért.

Kati és Melinda

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános

Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Gilicze Tamás, Kómár Mátyás, Majoros Márton, Mészáros Ildikó, Szabó Anita

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szt. István tér 22/a

www.makobelvaros.hu

plebania.makobelvaros

@gmail.com

Tel.: 06-20/464-2637